

8. Козак Л. В. Дослідження інноваційних моделей навчання у вищій школі. [Електронний ресурс] / Л. В. Козак. – Режим доступу: http://elibrary.kubg.edu.ua/4280/Kozak_LV_Doslidjennya_innov_mod_2014.pdf

9. Кочубей А. В. Інноваційні методики викладання гуманітарних дисциплін у вищих технічних навчальних закладах [Електронний ресурс] / А. В. Кочубей. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Ozfm_2013_7_27.pdf

10. Луговий В. І. Управління якістю викладання у вищій школі: теоретико-методологічний і практичний аспекти / В. І. Луговий // Психолого-педагогічні засади проектування інноваційних технологій викладання у вищій школі: монографія / [авт. кол.: В. Луговий, М. Левшин, О. Бондаренко та ін.; за ред. В.П. Андрущенко, В. І. Лугового]. – К.: Педагогічна думка, 2011. – С. 5–34.

11. Шестопалюк О. В. Інноваційні моделі навчання в діяльності вищих навчальних закладів / О. В. Шестопалюк // Теорія і практика управління соціальними системами. – 2013. – № 3. – С. 118–124.

ПЕДАГОГІЧНІ ІННОВАЦІЇ В СИСТЕМІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СОЦІОНОМІЧНОЇ СФЕРИ

Корнешук Вікторія Вікторівна

доктор педагогічних наук, професор,

завідувач кафедри психології та соціальної роботи

Одеського національного політехнічного університету

(м. Одеса, Україна)

Розвиток є невід’ємною характеристикою будь-якої діяльності людини. Накопичуючи досвід, вдосконалюючи способи і технології діяльності, людина постійно розвивається. Одним із засобів такого розвитку є *інновації* – нововведення в галузі техніки, технології, освіти, організації труда та управління, засноване на використанні досягнень науки та передового досвіду, що суттєво підвищує ефективність функціонування галузі. Отже, поняття «інновація» характеризує новизну, зміну та передбачає введення чогось-нового. Інновація, нововведення означають як власне новизну, так і процес її

упровадження в практику. Проблема виникнення нового є ключовою для філософії, теорії творчості, психології, акмеології, педагогічної неології та інших дисциплін, що вивчають інноваційні процеси в теорії і на практиці.

1. Педагогічні інновації: сутність і характеристика

Інновації, що виникають як у суспільстві в цілому, так і в освіті, зокрема, є одночасно продуктом, напрямом та засобом модернізації суспільства та освіти. Джерелом виникнення інновацій в освіті є протиріччя між наявною потребою швидкого розвитку системи освіти та можливостями його реалізації. Такі протиріччя зумовлені тим, що:

– кожен рівень освіти стає невід’ємною складовою системи неперервної освіти (завдяки створенню інтегративних закладів освіти, що об’єднують гімназію або ліцей, коледж, університет);

– в освіті широко розповсюджуються інформаційні технології, зокрема мультимедійні та віртуальні (це змінює традиційне когнітивно-зорієнтоване навчання, адже застосування інформаційних технологій суттєво розширює інтелектуальну діяльність вихованців);

– відбувається перехід від жорстко регламентованої організації освіти до варіативної (застосування блочно-модульного навчання зумовлює підвищення самостійності вихованців, здатності до самореалізації і самоосвіти);

– взаємодія педагога з вихованцями набуває характеру співробітництва (вони стають рівноправними суб’єктами освітнього процесу) [4].

Зазначені протиріччя визначають пріоритети розвитку сучасної освіти, а саме:

– розробка нових стандартів освіти, що ґрунтуються на ключових компетентностях – соціально-значущих та професійних якостях вихованців;

– формування міжкультурної компетенції як основи толерантної життєдіяльності вихованців, подолання їх соціальної розгалуженості, ментальної несумісності тощо;

– забезпечення неперервної освіти впродовж усього життя людини шляхом формування пізнавальних компетенцій;

– розвиток соціальної компетенції як здатності до спільної діяльності (навчання і роботи в групі, команді, колективі) і попередження конфліктів;

– ініціювання самоактуалізації і самовизначення вихованців в процесі навчання, підготовка їх до вільного вибору альтернативних стратегій життєдіяльності [4].

Педагогічні інновації – це різновид соціальних інновацій. В загальному розумінні, педагогічна інновація – це цілеспрямована

діяльність щодо створення та впровадження в педагогічну практику інноваційних елементів. Аналіз психолого-педагогічної літератури з проблем інновацій в освіті дозволяє виокремити кілька підходів до визначення їх сутності. Так, педагогічні інновації розглядають як: науково-теоретичне знання певного рівня новизни; ефективні освітні технології; проект педагогічного досвіду, перевірений на ефективність і готовий до впровадження; процес створення, засвоєння та впровадження нового в педагогічну практику.

Крім того, педагогічні інновації – це принципово нові способи взаємодії педагога з вихованцями, що забезпечують ефективне досягнення результатів педагогічної діяльності [6].

Педагогічні інновації можна розглядати як комплексний, цілеспрямований процес створення, розповсюдження та використання нового з метою задоволення потреб та інтересів суб'єктів освітньої системи, що передбачає такі якісні зміни, які підвищують її ефективність, стабільність і життєздатність [11].

Відтак, педагогічні (освітні) інновації характеризуються новизною, спрямовані на якісне покращання освітнього процесу і відображаються в удосконалених або нових освітніх системах (дидактичній, виховній, управлінській), складових освітнього процесу (меті, змісті, структурі, формах, методах, засобах, результатах), освітніх технологіях (дидактичних, виховних, управлінських), наукових та науково-методичних розробках, інформаційно-комунікаційній техніці для закладів і установ освіти, а також нормативно-правових документах, що регламентують діяльність навчальних закладів і установ освіти та їх відносини з іншими інституціями [2].

Характерними рисами інноваційної освіти є такі:

- за постановкою цілей інноваційна освіта зорієнтована не тільки на теперішнє, але й на майбутнє;

- за змістом інноваційна освіта передбачає надання педагогам більшої самостійності щодо вибору, структурування, оптимізації змісту навчання; визначення освітніх пріоритетів у змісті навчання з урахуванням, з одного боку, інтересів та потреб учасників освітнього процесу, а з іншого, – освітніх стандартів;

- за педагогічними прийомами і технологіями інноваційна освіта передбачає системний характер і базується на застосуванні технологій інтерактивного навчання, дослідницькій діяльності студентів тощо.

В психолого-педагогічній літературі вирізняють педагогічні інновації, що зазвичай виникають за вимогами певних практичних ситуацій та не вимагають створення спеціального комплексу умов, засобів та шляхів для їх реалізації, а також педагогічні інновації, що є

результатом усвідомленої, цілеспрямованої і науково-обґрунтованої ініціативи [11].

Сутнісні характеристики педагогічних інновацій визначаються їхньою науково-практичною новизною; практичною застосовністю; сумісністю з традиційною педагогічною практикою; можливістю комерційної реалізації в системі освіти; соціальною значущістю, важливістю для суспільства; можливістю задовольнити потреби ринку освітніх послуг; ступенем ризику; перевагами порівняно з традиційною системою освіти; складністю та неоднозначністю [11].

Отже, говорити про педагогічні інновації можна лише у їх співвіднесенні з певними нормами в освіті, адже інновації та традиції щільно пов'язані між собою: інновації виникають на тлі традицій та заперечують їх, еволюціонують та перетворюються на нові традиції, заперечуючи тим самим себе як інновації та створюючи умови для нових інновацій.

Загальними напрямками інноваційних перетворень в освіті є такі:

- розробка концепцій і стратегій розвитку освіти та освітніх установ;

- формування нового змісту освіти;

- зміна й розробка нових технологій навчання і виховання;

- застосування інтерактивних методів, прийомів і засобів навчання;

- зміна образу діяльності та стилю мислення педагогів і вихованців, зміна взаємовідносин між ними;

- вдосконалення управління освітніми установами та системою освіти в цілому;

- вдосконалення професійної підготовки педагогічних кадрів та підвищення їхньої кваліфікації;

- проектування нових моделей освітнього процесу;

- забезпечення психологічної, екологічної безпеки вихованців, розробка здоров'язберігаючих технологій навчання;

- моніторинг освітнього процесу та розвитку вихованців;

- розробка підручників і навчальних посібників нового покоління;

- створення і розвиток творчих інноваційних колективів, закладів середньої та вищої освіти тощо.

Впровадження педагогічних інновацій сьогодні здійснюється за певним алгоритмом, який передбачає такі етапи: розробка критеріального апарату; всебічна перевірка та оцінка якості педагогічної системи; пошук зразків педагогічних рішень, що мають випереджальний характер; всебічний аналіз наукових розробок; проектування моделі інноваційної педагогічної системи; апробація

розробленої моделі; побудова алгоритму впровадження нововведення; уведення у професійну лексику нових понять чи оновлення змісту загальновідомих педагогічних дефініцій; захист педагогічної інновації від псевдоноваторів [1].

Незважаючи на необхідність педагогічних інновацій у сучасній освіті можна виокремити низку загальних причин, що заважають їх впровадженню в педагогічний процес. До таких причин можна віднести: консерватизм окремих педагогів або адміністрації закладів освіти; слідування лозунгу «У нас і так все добре»; відсутність відповідних педагогічних кадрів та необхідного фінансування для підтримки та стимулювання педагогічних інновацій, педагогів-новаторів; несприятливі соціально-психологічні умови конкретного закладу освіти тощо [1].

2. Інноваційні освітні технології в системі професійної підготовки фахівців соціономічної сфери

Як відомо, професійна діяльність у соціономічній сфері зорієнтована на інших людей, їхні групи, що мають власну активність, оцінюють, сприяють або протидіють діям суб'єкта труда. Основними ознаками професійної діяльності в соціономічній сфері є такі: предметом труда є інша людина або група людей; основні виробничі завдання працівника – безпосередній вплив на інших людей: навчання, виховання, лікування і догляд, інформаційне і соціально-побутове обслуговування; успішність професійної діяльності значною мірою залежить від умінь працівника встановлювати безпосередні соціальні контакти; головними знаряддями труда є вербальні (мовлення) і невербальні (міміка, жести, виразні рухи) засоби спілкування [5].

Для соціономічної сфери діяльності характерна подвійність предметів труда: з одного боку, знання, вміння, навички в конкретній діяльності; з іншого – процес взаємодії між людьми. У першому виражені відмінності професій соціономічної сфери, тобто те, що їх відрізняє одну від одної, а в другому – їхня схожість [13, с. 45]. Специфіка професійної діяльності в цій сфері полягає в тому, що її здійснюють в умовах постійного й безпосереднього спілкування працівника з іншими людьми. Тому від людини як суб'єкта труда вимагають, по-перше, спеціальних знань, умінь, навичок, а по-друге, – професійних здібностей, що виявляються в умінні працювати з людьми. Навіть за наявності чітких цілей у професіях означеної сфери, порівняно з іншими професіями, процес діяльності (операційна сторона) і її результат характеризуються високим ступенем невизначеності, оскільки процес взаємодії – це творчий, індивідуальний процес, а результат зазвичай віддалений у часі (наприклад, результат навчання й виховання). Така невизначеність підвищує вимоги до фахівця, його

особистісних та професійно важливих якостей, і водночас визначає специфіку їхньої професійної підготовки у ЗВО. Отже, *професійна підготовка* майбутніх фахівців соціономічної сфери у ЗВО – це цілеспрямований процес формування в них знань, умінь, навичок, якостей і практичного досвіду, необхідних для успішного вирішення завдань майбутньої професійної діяльності.

Впровадження педагогічних інновацій у процес професійної підготовки майбутніх фахівців соціономічної сфери має бути спрямовано на вирішення низки проблем, які умовно можна розподілити на методологічні, методичні та кадрові. Так, методологічні проблеми пов'язані з тим, що дотепер відсутні стандарти професійної підготовки фахівців різних спеціальностей означеної сфери, які б дозволяли науково-обґрунтовано визначати цілі і зміст такої підготовки, ключові компетентності майбутніх фахівців тощо. Методичні проблеми є наслідком методологічних, адже відсутність чіткої системи компетентностей для різних спеціальностей фахівців соціономічної сфери діяльності зумовлює неможливість розробки навчально-методичного забезпечення дисциплін, призначених для формування означених компетентностей, а також системи критеріїв і відповідного інструментарію для оцінки та діагностування цих компетентностей. Кадрові проблеми пов'язані з тим, що майбутнім фахівцям соціономічної сфери викладають переважно педагоги, які мають великий педагогічний досвід, орієнтовані на формування теоретичних знань, їх репродукцію та фіксацію, але не мають або мають недостатній досвід практичної діяльності відповідного профілю, внаслідок чого теоретична підготовка студентів домінує над практичною як за змістом, так і за тривалістю.

Вирішення зазначених проблем удосконалення системи професійної підготовки майбутніх фахівців соціономічної сфери передбачає розробку і впровадження нових – інноваційних технологій навчання.

Характеристика таких технологій потребує визначення сутності понять «інноваційна педагогічна система» та «інноваційна педагогічна технологія».

Так, *«інноваційна педагогічна система* є інтегративним утворенням класу «соціальні системи», а отже, має властивості систем відкритого типу, що об'єднують системні (у внутрішніх зв'язках) та синергетичні (у зовнішніх зв'язках, відношеннях, взаємодії) риси» [3, с. 17]. В. В. Докучаєва відзначає, що до створення інноваційних педагогічних систем призводять: концептогенні (ті, що детермінують виникнення нових понять, нових визначень (концептів), нових підходів (концепцій) у процесі дослідження предметів, явищ);

системоорганізуючі (функціонально зумовлені ролі в колективному творчому процесі); системорозвивальні (об'єктивні суперечності, що детермінують (стимулюють) діяльність створюючого суб'єкта) чинники; чинники обміну (постійна взаємодія між інноваційною педагогічною системою та зовнішнім (освітнім) середовищем макро-, мезо- й мікрорівня), а також чинники функціональних зв'язків (доцільні тимчасові зв'язки між інноваційною педагогічною системою та будь-якими іншими системами) [3, с. 18].

Інноваційні освітні технології – це «впорядкована сукупність дій, операцій і процедур, що спрямовані на розвиток особистості, інструментально забезпечують досягнення діагностованого і прогнозованого результату в професійно-педагогічних ситуаціях та утворюють інтеграційну єдність форм і методів навчання при взаємодії педагога з вихованцями в процесі розвитку індивідуального стилю діяльності» [4, с. 118]. Згідно з визначенням, головними характеристиками інноваційних технологій навчання в професійній освіті є такі: цільова установка на розвиток особистості майбутнього фахівця; інтеграційна єдність форм, методів і засобів навчання; фасилітаційна взаємодія студентів і педагогів; індивідуальний стиль педагогічної діяльності викладачів тощо.

Слід зауважити, що інноваційні освітні технології є наслідком постійного розвитку та вдосконалення методів навчання. Саме завдяки таким технологіям відбувається інтеграція в освіту нових ідей. На відміну від інноваційної методики, що зазвичай являє собою сукупність рекомендацій щодо організації та реалізації нововведень у навчально-виховний процес, інноваційні педагогічні технології є проектом майбутнього навчально-виховного процесу і гарантують його результат.

До інноваційних освітніх технологій, що забезпечують ефективність професійної підготовки фахівців соціономічної сфери, відносять технології інтерактивного, розвивального, проектного, контекстного навчання, а також інформаційно-комунікаційні технології.

Так, *технології інтерактивного навчання* засновані на психології взаємовідносин між людьми і дозволяють суттєво змінити ролі педагога і студентів, які замість об'єкта впливу стають суб'єктами взаємодії. Змінюється роль інформації, що перестає бути метою навчання і перетворюється на засіб засвоєння дій та операцій. В межах інтерактивного навчання майбутні фахівці-соціономісти вчаться спілкуватись, взаємодіяти один з одним та з іншими людьми; мислити критично, аналізувати складні професійні ситуації, розв'язувати ситуаційні професійні завдання тощо.

Технології розвивального навчання зорієнтовані на актуалізацію професійно-особистісного потенціалу, соціально-професійного розвитку

майбутніх фахівців соціономічної сфери, формування в них узагальнених знань, умінь, компетенцій і компетентностей на основі суб'єкт-суб'єктної взаємодії всіх учасників навчально-виховного процесу із застосуванням розвивальної діагностики, тренінгів, аналізу нетипових ситуацій тощо.

Технології проектного навчання базуються на ігровому проектуванні, яке може перетворитись на реальне, якщо його результатом буде вирішення конкретної практичної проблеми, а процес буде перенесений в умови професійної діяльності в соціономічній сфері. Технології проектного навчання – це гнучка модель організації процесу професійної підготовки майбутніх фахівців соціономічної сфери, зорієнтована на їхню творчу самореалізацію шляхом розвитку інтелектуальних і фізичних можливостей, вольових якостей тощо.

Технології контекстного навчання якнайкраще моделюють реальну соціально-професійну діяльність і базуються на створенні і вирішенні проблемних ситуацій навчально-професійної, квазіпрофесійної та реальної професійної діяльності в соціономічній сфері.

Інформаційно-комунікаційні технології передбачають навчання майбутніх фахівців-соціономістів із застосуванням електронних засобів: комп'ютера, аудіовізуальних засобів, гіпертекстів, гіпермедіа тощо. При цьому комп'ютер зокрема може виступати засобом надання студентам навчального матеріалу, тобто засобом передачі знань; засобом інформаційної підтримки навчального процесу як додаткове джерело інформації; засобом визначення рівня знань і контролю за засвоєнням навчального матеріалу; тренажером для набуття навичок практичного застосування набутих знань в соціономічній сфері; засобом для проведення навчально-професійних експериментів, ділових ігор професійного змісту тощо. Отже, інформаційно-комунікаційні технології опосередковують взаємодію педагогів і студентів, забезпечують індивідуалізацію навчального процесу і доступ до інформаційних каналів і мереж.

Впровадження інноваційних технологій навчання у процесі професійної підготовки майбутніх фахівців соціономічної сфери передбачає дотримання низки дидактичних вимог, серед яких: мотиваційне забезпечення суб'єктів педагогічного процесу, реалізація їхніх особистісних функцій під час навчання; наявність чіткої цілі навчання, що може бути виміряна і продіагностована; представлення навчального матеріалу у вигляді системи пізнавальних і практичних завдань, ситуацій, вправ, проектів тощо; визначення способів взаємодії суб'єктів педагогічного процесу; визначення меж творчої діяльності

педагогів, допустимих відхилень від правил; спрямованість навчання на професійне майбутнє фахівців-соціологів [4].

Ефективність застосування педагогічних інновацій в професійній підготовці майбутніх фахівців соціологічної сфери залежить від педагога, адже саме педагог, його інноваційний потенціал є рушійною силою інноваційної діяльності в освіті.

3. Педагог-новатор як суб'єкт інноваційної діяльності

Сучасний педагог є суб'єктом інноваційної діяльності, а будь-яка педагогічна інновація передбачає наявність інноваційної педагогічної діяльності конкретного педагога, тобто продуктивної діяльності, пов'язаної з перетворенням новизни (явища, яке несе в собі сутність способу, методики, технології організації та змісту нового) у нововведення – організацію нового [14, с. 304].

Педагогічну діяльність можна вважати інноваційною, якщо: запропоновані нововведення забезпечують вищий рівень розвитку особистості; відповідають сучасним концепціям і гарантують досягнення принципово нових результатів; підвищують загальний стан всебічного розвитку особистості в цілому та якість навчально-виховного процесу зокрема; дозволяють вирішити дидактичну проблему, яка складно вирішується традиційними методами; є науково-обґрунтованими, доступними, життєздатними [15].

Нерідко впровадження педагогічних інновацій наштовхується на різні перешкоди, так звані *антиінноваційні бар'єри*, що заважають впровадженню педагогічних інновацій в педагогічний процес і конкретизують висвітлені вище загальні причини таких перешкод. Серед антиінноваційних бар'єрів можна виокремити *зовнішні* (соціальні, організаційні, методичні, матеріально-технічні) та *внутрішні* – особистісні бар'єри. Так, соціальні бар'єри зумовлені несумісністю нового з наявним досвідом і цінностями, прийнятими в суспільстві, а також стереотипним мисленням педагогів. Організаційні бар'єри викликані протидією керівних органів освіти втіленню нововведень, відсутністю координаційних центрів з розробки та впровадження педагогічних інновацій. Методичні бар'єри виникають внаслідок браку методичного забезпечення нововведення, недостатньої поінформованості педагогів щодо педагогічної інноватики. Матеріально-технічні бар'єри можуть бути зумовлені перенавантаженням педагогів, побутовими умовами, рівнем їхньої заробітної платні тощо. Внутрішні бар'єри є наслідком глибинних особистісно-професійних проблем педагога, його психічних станів, що виявляються в пасивності і перешкоджають здійсненню інноваційної діяльності [12], [14]. До таких внутрішніх антиінноваційних бар'єрів зазвичай відносять: схильність до конформізму, яка виявляється у

намаганні бути схожим на інших педагогів, не відрізнятися від них своїми судженнями та вчинками; страх стати «білою вороною», погано виглядати у своїх судженнях; страх виглядати занадто екстравагантно чи агресивно в неприйнятті й критиці думки інших педагогів; страх відплати з боку інших педагогів, керівництва закладом освіти, чия позиція підлягла критиці; особистісна тривожність, невпевненість у собі, негативне самоприйняття, що характеризується зниженою самооцінкою, страхом відкрито висловлювати свої ідеї; ригідність мислення тощо [4]. Наявність означених внутрішніх антиінноваційних бар'єрів вчені пояснюють тим, що в діяльності сучасного педагога домінують інструкції, які зумовлюють стандартизацію його внутрішнього світу, поведінки, накопичення в свідомості різноманітних готових зразків педагогічної діяльності, внаслідок чого знижується рівень креативності та ініціативності педагога.

Водночас, особистісними характеристиками, що свідчать про позитивне ставлення педагога до інновацій і намагання запровадити їх, є такі: бажання займатись творчістю; незалежність; конструктивне ставлення до помилок; любов до досліджень, допитливість; заохочення креативності в інших людях; готовність вкладати кошти в інновації; здатність діяти у нестабільному середовищі; впевненість у тому, що зміни – це шлях до успіху; налаштованість на майбутнє; готовність до ризику; креативність; відкритість до всього нового; прагнення до різноманітності; сміливе ставлення до невідомого; активний пошук нових можливостей [9].

Впровадження педагогічних інновацій в систему професійної підготовки майбутніх фахівців соціономічної сфери забезпечується насамперед особистим усвідомленням педагогів, залучених до такої підготовки, потреби в педагогічних інноваціях; їхньою інформованістю про новітні педагогічні технології, знаннями новаторських методик роботи з майбутніми фахівцями-соціономістами; налаштованістю на створення власних творчих розробок, проведення педагогічних експериментів; готовністю до подолання труднощів, пов'язаних з інноваційною діяльністю; практичними навичками розробки і реалізації педагогічних інновацій тощо.

Список використаних джерел:

1. Андреев В. И. Педагогика: учебный курс для творческого саморазвития / В. И. Андреев. – Казань: Центр инновационных технологий, 2012. – 608 с.
2. Біла книга національної освіти України / Т. Ф. Алексєнко, В. М. Аніщенко, В. Г. Кремень та ін.; [За заг. ред. В. Г. Кременя]. – К.: Інформ. системи, 2010. – 340 с.

3. Докучаєва В. В. Теоретико-методологічні засади проектування інноваційних педагогічних систем : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. докт. пед. наук : спец. 13.00.01 – загальна педагогіка та історія педагогіки / В. В. Докучаєва. – Луганськ, 2007. – 46 с.

4. Инновационное профессионально-образовательное пространство человека: коллективная монография / Д. П. Заводчиков [и др.]; под ред. Э. Ф. Зеера, Д. П. Заводчикова. Екатеринбург: Изд-во Рос. гос. проф.-пед. ун-та, 2014. –154 с.

5. Каверина Р. Д. Психологическая систематика профессий типа «человек – человек» в целях профессиональной ориентации : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд. психол. наук : спец. 19.00.03 «Психология труда, инженерная психология» / Р. Д. Каверина. – Л., 1981. – 22 с.

6. Ковалевская Е. А. Педагогические инновации в современной системе образования / Е. А. Ковалевская, Е. В. Ревина // Альманах современной науки и образования: Тамбов: Грамота, 2012. – № 9(64). – С. 96–98.

7. Корнешук В. В. Інтерактивна спрямованість соціальних працівників та її формування / В. В. Корнешук // Науковий вісник Чернівецького університету, 2013. – Вип. 656. Педагогіка та психологія. – С. 81–87.

8. Корнешук В. В. Напрями підвищення ефективності професійної підготовки соціальних працівників у ЗВО / В. В. Корнешук // Науковий вісник Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського. Педагогічні науки : збірник наук. праць. – Миколаїв: МНУ імені В. О. Сухомлинського, 2018. – № 3 (62), вересень 2018. – Т. 2. – С. 161–165.

9. Лебедева Н. М. Методика исследования отношения личности к инновациям / Н. М. Лебедева, А. Н. Татарко // Альманах современной науки и образования: Тамбов: Грамота, 2009.– № 4 (23). –Ч. 2. – С. 89–96.

10. Мочан Т. М. Інноваційна діяльність педагога в процесі професійного становлення / Т. М. Мочан // Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції [«Психолого-педагогічні особливості розвитку особистості в освітньому просторі»], (Мукачєво, 17-18 травня 2017 р.). – Мукачєво: Вид-во МДУ, 2017. – С. 178-180.

11. Набоких А. А. Сущностные характеристики инновационных процессов в образовании / А. А. Набоких, А. В. Ряттель // Сборник статей международной научно-практической конференции [«Психология и педагогика XXI века.Современные проблемы и перспективы»], (Волгоград, 3 сентября 2017 г.). – Уфа: АЭТЕРНА, 2017. – С. 138–141.

12. Невмержицький О. Педагогічні технології – зваби і загрози / О. Невмержицький // Вища освіта України. – 2006. – № 1. – С. 97–101.

13. Санникова О. П. Эмоциональность в структуреличности: монография / О. П.Санникова. – Киев-Одесса: Хорс, 1995. – 334 с.

14. Сущенко Л. О. Педагогічні інновації: від стратегії до реалізації / Л. О. Сущенко // Вісник Дніпропетровського ун-ту імені Альфреда Нобеля. Серія «Педагогіка і психологія». – № 2(10). – 2015. – С. 302–307.

15. Сущенко Т. І. Науково-методичне забезпечення інноваційної діяльності вчителів / Т. І. Сущенко // Педагогіка і психологія формування творчої особистості: проблеми і пошуки. – № 30. – 2004. – С. 3–11.

16. Korneshchuk V. V. Interactive education in the system of training of prospective social workers / V. V. Korneshchuk, Y. O. Muzyka // Science and Education a New Dimension: Pedagogy and Psychology, II(8), Issue: 16, 2014. – P. 15–18.

«EMPLOYABILITY» ЯК МЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СОЦІОНОМІЧНОЇ СФЕРИ У ЗВО

Колодійчук Юлія Вікторівна

кандидат педагогічних наук,

старший викладач кафедри психології та соціальної роботи

Одеського національного політехнічного університету

(м. Одеса, Україна)

Семенкова Аліна Миколаївна

старший викладач кафедри психології та соціальної роботи

Одеського національного політехнічного університету

(м. Одеса, Україна)

Сучасний цивілізаційний розвиток суспільства детермінує нові питання щодо сутності та ролі освіти в житті людини та сенсу людської життєдіяльності в цілому. Виклики сьогодення провокують необхідність постійного вдосконалення змісту, форм, методів та цілеспрямованості професійної діяльності. В цьому контексті постає необхідність вдосконалення якості освітньо-професійної підготовки майбутніх фахівців та формування інноваційної гуманістично